

FARNÍ INFORMÁTOR

4. NEDĚLE POSTNÍ – 26. BŘEZNA 2006

Vyslyš nás, Pane, a vysvobod' nás!

NA PODĚKOVÁNÍ ZA 80 LET ŽIVOTA S PROSBOU ZA DALŠÍ BOŽÍ POŽEHNÁNÍ:
(Vlastimil Pospíšil a Marie Černá, sourozenci z Podivíc)

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, v historii nevěrností starozákonního Izraele, čteme i své vlastní dějiny. Obraťme se s důvěrou k Božímu milosrdenství a pokorně prosme:

L: BOŽE, NEJVÝŠ MILOSRDNÝ, VYSLYŠ NÁS.

- Za lidi naší doby, aby našli odvahu k přiznání svých zlých skutků, které vrhají lidský úděl do neřešitelných temnot zla, a vydali se za Světlem, které přišlo na svět.
- Za naši farní rodinu, abychom v obrácení se k božskému Mistru a v zakoušení jeho milosrdenství skrze svátost smíření odhalili "pohled", který nás do hloubky zkoumá a zná.
- Za mladou generaci, aby tváří v tvář zlu světa poznala naději, kterou dává Bůh, jenž neposlal svého Syna, aby svět odsoudil, ale aby skrze něho byl spasen.
- Všechny věrné zemřelé uveď do světla své nesmrtelnosti.

K: Bože, děkujeme ti, že jsi nám ve svém vzkříšeném Synu dal podíl na nesmírném bohatství své dobroty. Dej nám víru, abychom kráčeli ve světle tvé veliké lásky.

Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 4. NEDĚLE POSTNÍ

1. ČTENÍ – 2KRONIK 36,14-16.19-23

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvrnili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zpustošení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit – i písemně – po celém svém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

ŽALM 137

U babylónských řek, tam jsme sedali a plakali, – když jsme vzpomínali na Sión. – Na vrby toho kraje jsme zavěsili své citery. Neboť tam od nás žádali písně ti, kdo nás odvěkli, – kdo nás sužovali, od nás žádali, abychom se radovali: – „Zpívejte nám ze siónských písní!“ Jak bychom mohli zpívat Hospodinovu píseň – v cizí zemi? – Kdybych měl na tebe zapomenout, Jeruzaléme, – ať mi zchromne pravice! Ať se mi přilepí jazyk k patru, – když na tebe nevzpomenu, – když nedám přednost Jeruzalému – před každou svou radostí..

2. ČTENÍ – EF 2,4-10

Bratři! Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Za to, že jste zachráněni, máte co děkovat Boží dobrotě. Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Té záchrany docházíte z Boží dobroty skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to Boží dar! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

EVANGELIUM – JAN 3,14-21

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý totiž, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

VYČIŠTĚNÍ CHRÁMU

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Rázným nečekaným zásahem Ježíš vyčistil jeruzalémský chrám od kupců a hluku. Sám udal důvod, proč tak udělal: „Můj dům se nazve domem modlitby“ (Mt 21,13). „Horlivost pro můj dům mne stravuje“ (Jn 2,17). Míváme i my sami podobné pocity, když vidíme, že se svatyně zaplnila turisty, kteří jsou hluční, fotografují a chovají se nedůstojně. Ale

nesmíme zapomenout na to, že chrám z kamene je symbol chrámu duchovního, Boží přítomnosti v duši. Tento vnitřní chrám potřebuje častého očištění.

Vnitřní očištění je pojem známý ve všech náboženských systémech. Je to podmínka, aby se mohl člověk přiblížit k posvátnému. Jak toho očištění dosáhnout? V pojetí primitivním, které se časem vždycky zdokonaluje, se věří, že člověka očistí jisté vnější obřady, např. omývání. Není to divné, protože se člověk považoval za znečištěného vnějším dotykem, např. tím, že se dotkl mrtvoly nebo snědl něco, co se považovalo za nečisté. Předpisy tohoto druhu jsou i v Bibli. Ale tam se klade víc a víc důraz na očištění mravní a vnitřní. Nepomůže očištění těla, není-li spojeno s očištěním duše.

Nutnost vnitřního očištění hlásali starozákonní proroci, vrací se k tomu tématu často i Ježíš, je to základní motiv pro vznik řeholního života. V křesťanském slovníku pak dostalo hlubší význam i slovo očištění: není jenom negativní, ale znamená i pozitivní růst. Zašpiněné šaty se očistí. Když se to udělá dobře, jsou jako nové. Víc se tu nedá udělat. Jinak je tomu, když se člověk zbaví nemoci. Vráť se ke zdraví a zdravý organismus má další růst a zdokonalení. Podobně je tomu i s očistou mravní. Hřích poskvrnil Boží obraz v duši. Pokáním se očistí, navrátí se k původnímu lesku, ale také k nové síle pokračovat v dokonalosti silou Ducha svatého. Když nazýváme Matku Boží nejčistší Pannou, jsme si vědomi, že její očištění od hříchu znamená současně i plnost Boží milosti a svatosti.

Máme-li tento pojem o očištění, ptáme se, od čeho se máme vlastně stále očišťovat, jak chápat vnitřní omývání duše. V této otázce se projeví rozdíly mezi pojetím křesťanským a jinými. Nejsou křesťané sami, kteří horlí proti hříchu, kterého se musí člověk zbavit, aby se mohl přiblížit k Božímu světu. Ale nejsme se všemi zajedno v tom, co slovo hřích znamená. Sokrates a po něm mnoho následovníků ztotožnili hřích s omylem. Člověk hřeší, když si vybere zlo místo dobra. Ale jak je možné, že něco takového udělal? Spletl se, z neznalosti považoval za dobré to, co se pak ukázalo jako zlé. Toto vysvětlení zla je úplný opak křesťanského pojetí. Definuje se tu hřích jako vědomé a dobrovolné rozhodnutí ke zlému skutku. Nehřeší se z neznalosti, ale svévolně. Má-li někdo tento postoj, pak je jasné, že se nemůže přiblížit k Bohu, který je dobrota sama. Nemohou přijímat Boha a současně se proti němu vzbouřit.

Hřích je tedy skutek osobní a obrácení vyžaduje osobní nápravu. Ale sv. Jan Evangelista bere slovo hřích také v širším, obecnějším smyslu: jako stálou náklonnost ke špatnému. Adam, první člověk, zhřešil docela dobrovolně. Zhřešili i naši přímí předkové a my sami. Litovali jsme toho, Bůh nám odpustil, ale zůstala v nás náklonnost ke zlu. Nedobré nás láká víc než dobré. Tento sklon ke všemu špatnému pozorujeme i kolem sebe. Uvědomujeme si, že je svět zlý, že v něm vládne zlo, hřích. Ta náklonnost se projevuje i v našem srdci, a to i okamžicích, kdy bychom se toho nejméně nadáli.

Můžeme se těch špatných sklonů zbavit? Lidé o tom pochybují a omlouvají se: „Já už jinačí nebudu, taková je moje povaha, musím se s tím smířit já i ostatní, kdo se mnou žijí.“ Křesťanští duchovní autoři tuto výmluvu nepřijímali. Sv. Jan Zlatoústý píše jednomu takovému: „Neříkej, že nemůžeš! Řekni raději upřímně, že nechceš!“ Kristus byl sice milosrdný k těm, kdo byli morálně slabí, ale ti k němu přicházeli, aby jim pomohl slabost překonat, podobně jako chodíme k lékaři, aby nás z nemoci vyléčil.

Že je to možné ukazuje příklad mnoha svatých z dějin církve. Prostí lidé si představují světce jako lidi, kteří netrpěli pokušením, kteří měli šťastnou povahu. To však odporuje tomu, co oni sami o sobě napsali a co na nich pozorovali druzí. Byli to právě oni, kteří měli povahu, kterou bychom my nazvali nevhodnou k duchovnímu životu. Sv. Ignác z Loyoly byl povahou tvrdohlavý a hněvivý baskický voják. To, že se ke konci života stále usmíval a že jej někteří považovali za flegmatika, kterého nic nerozčílí, nepocházelo z povahy. Byl to výsledek dlouhého a systematického úsilí o očistu srdce. I sv. Terezie z Avily měla velmi těžkou povahu. A přesto vydržela žít v pokoji s ostatními v uzavřené klášterní klauzuře a být duchovní matkou těm, kteří u ní hledali povzbuzení. Snadný přátelský charakter měl sv. František Saleský. Ale jeho slabostí byla nestálost. Pro takového je snadno začít, ale nedovede vydržet u ničeho dlouho. A přece svatý František žádnou vážnou práci, která mu byla svěřena, neopustil a svým přátelům zůstal věrný až do smrti. Dokazuje to, že se dá srdce očistit od sklonu k povrchnosti.

Máme k takovému očistění duše všichni dost síly? I tu platí známé přísloví: Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže! Rozhodně nám k tomu nechybí podmínky. Ti, co se omlouvají slabostí charakteru, odpovídá syřský mystický autor Pseudo-Makarius. On přirovnává schopnosti duše k velkému městu, kde je mnoho ruchu. Smysly jsou jakoby předměstí, kde je tržiště. Tam se přihrne všelijakých prodavačů všeho možného, tam jsou i náklonnosti ke zlu. Ale uprostřed města je pevný hrad, kam dovoluje vstup, komu chce, jenom naše svobodná vůle. Důsledek? Uvědomuj si stále sílu své svobodné vůle, která má Boží oporu, a nebudeš se bát náklonností ke zlu, které jsou jenom ve smyslech. Ten vnitřní hrad srdce je současně chrámem, kde je s námi Duch svatý. Hleďme si jej proto stále udržovat v čistotě, protože je to bydliště i naše, spolu s Bohem a všemi svatými.

« MEMORES BEATÆ PASSIONIS » Proto na památku požehnané smrti

(Římský kánon)

„Jat úzkostí, modlil se ještě usilovněji“ (Lk 22,44)

Ježíš v Getsemanech

1. Pokřtěni v jeho smrti

V adventních meditacích (srv. *Farní Informátor* 11., 18.12.2005) jsem se snažil objasnit dnešní nezbytnost znovu objevit *kerygma*, totiž ono původní jádro křesťanského poselství, v jehož přítomnosti obvykle vzchází úkon víry. Základním prvkem tohoto jádra je Kristovo utrpení a jeho smrt.

Z objektivního hlediska či pohledu víry není kvalifikujícím prvkem Kristova smrt, nýbrž jeho zmrtvýchvstání: „Věřit, že Kristus zemřel, není nikterak významné – píše svatý Augustin; tomu věří i pohané a bezbožníci; věří tomu všichni. Vskutku velkou však je víra v to, že vstal z mrtvých. Vírou křesťanů je Kristovo vzkříšení“¹. Ovšem z hlediska subjektivního či pohledu života, je pro nás důležitějším prvkem smrt nikoli zmrtvýchvstání: „Ze tří událostí, jež tvoří svaté třídení – Pánova ukřižování, pohřbení a zmrtvýchvstání -, píše sám Augustin, vnímáme v přítomném životě význam ukřižování, zatímco vírou a nadějí tíhneme k tomu, co znamenají pohřbení a vzkříšení“².

Píše se, že evangelia „jsou vyprávění o utrpení, jimž předchází dlouhý úvod“ (M. Kähler). Bohužel však této nejdůležitější části evangelií se současně během liturgického roku dostává nejmenšího ocenění, neboť se čte jen jedenkrát v roce – o svatém týdnu – kdy s ohledem na délku obřadů ani není možné zastavit u jejího výkladu a komentáře. Kázání o utrpení kdysi zaujímaloby čestné místo v každých lidových misiích. Dnes, kdy jsou tyto příležitosti řídké, mnoho křesťanů završuje život aniž by kdy vystoupili na Kalvárii ...

Těmito postními úvahami se pokusíme o alespoň částečně zaplnění této mezery. Chceme chvíli setrvat s Ježíšem v Getsemanech a na Kalvárii, abychom připraveni dospěli k velikonočním. Je psáno, že v Jeruzalémě byl zázračný rybník a ten, kdo se do něj ponořil jako první, když se voda začala čerpat, byl uzdraven. My se nyní musíme v duchu ponořit do tohoto rybníka či oceánu, kterým je Kristovo utrpení. Ve křtu jsme byli „ponořeni do jeho smrti“, „spolu s ním pohřbeni“ (srv. *Řím* 6,3): to, k čemu jednou mysticky došlo ve svátosti, se musí reálně uskutečňovat v životě. Musíme konat uzdravující koupel v utrpení, abychom skrze ni byli obnoveni, posíleni, proměněni. „Pohřbila jsem se v Kristovo utrpení – píše bl. Anděla z Foligna -, a byla mi dána naděje, že jsem v něm našla své vysvobození“³.

2. Getsemany, historická událost

Naše cesta Utrpením začíná – stejně jako ta Ježíšova –, v Getsemanech. Ježíšova agónie v Olivové zahradě je skutečností, kterou dokládají evangelia ve čtyřech sloupcích, totiž všichni čtyři evangelisté. Mluví o ní totiž svým způsobem i Jan, když vkládá do Ježíšových úst slova: „Nyní je má duše pohnuta“ (což připomíná „má duše je smutná“ u synoptiků) a slova „Otče, vysvobod' mě z této hodiny“ (což připomíná „odejmi ode mě

¹ Sv. Augustin, *Enarrationes in Psalmos* 120,6: CCL 40, str. 1791.

² Sv. Augustin, *Epistole*, 55, 14, 24 (CSEL 34,2, str. 195).

³ *Il libro della B. Angela da Foligno*, Quaracchi, Grottaferrata 1985, p. 148.

tento kalich“ u synoptiků) (*Jan* 12,27s). Odkaz na ni – jak uvidíme – se nachází i v listu Židům.

Je zcela mimořádné, že tak málo „apologetická“ událost našla tak zřetelné místo v tradici. Pouze historická událost, jasně doložená, vysvětluje význam přikládáný tomuto okamžiku Ježíšova života. Každý z evangelistů dal události odlišné zabarvení, odpovídající vlastnímu vnímání a potřebám komunity, které psal. Nepřidali však nic, co by bylo události docela „cizí“, spíše každý z nich vynesl na světlo některý z nepřeborných duchovních důsledků této události. Nedělali, jak se dnes říká *eis-egesis* (uvedení), nýbrž *ex-egesis* (výklad).

Vyjádření, která si v evangeliích – pokud jde o literu – protiřečí a vzájemně se vylučují, nejsou takovými, podle Ducha. I když schází vnější a hmotný soulad, neschází hluboká svornost vnitřní. Evangelia jsou čtyřmi větvemi stromu, v koruně oddělenými, ale spojenými v kmeni (společná ústní tradice Církve) a skrze něj, v kořeni, kterým je historický Ježíš. Neschopnost mnohých biblických badatelů vidět věci v tomto světle, pochází – dle mého soudu – z neznalosti toho, co následuje v duchovních a mystických projevech. Jsou to dva světy řízené odlišnými zákonitostmi. Je to, jako kdyby někdo chtěl objevit nebeská tělesa pomocí přístrojů pro podmořský výzkum.

Vynikající katolický exegeta – Raymond Brown, který při studiu Bible dokázal příkladným způsobem spojit vědeckou přísnost a duchovní vnímání, shrnuje obsah počáteční události Utrpení takto:

„Ježíš, který odchází od svých apoštolů, úzkost jeho duše v modlitbě, aby mu byl odňat kalich, láskyplná odpověď Otce, který posílá anděla, aby ho potěšil, samota Mistra, který třikrát nachází své učedníky jak spí, místo aby se s ním modlili, odvaha, vyřčená v konečném rozhodnutí kráčet vstříc zrádci: tato kombinace lidské bolesti, Boží podpory a obětování sebe sama, vzatá z různých evangelií, velmi přispěla k lásce věřících v Ježíše a stala se předmětem umění meditace“⁴. Původním jádrem, z něhož se vyvinula celá scéna Getseman, byla – jak se zdá – Ježíšova modlitba. Připomínka Ježíšova modlitebního zápasu bezprostředně před jeho Utrpením, zapouští své kořeny v pradávnejší tradici, na níž závisí Marek i ostatní prameny⁵ a nad tímto aspektem se chceme v této meditaci zamyslet i my.

Gesta, která koná jsou gesty člověka, který rozmlouvá v smrtelné úzkosti: padá „tváří k zemi“, zvedá se, aby šel ke svým učedníkům, znovu pokleká, pak zase vstává ... jeho pot stéká jako krůpěje krve (*Lk* 22,44). Z jeho rtů vychází prosba: „Abba, Otče! Tobě je možné všechno, odejmi ode mě tento kalich!“ (*Mk* 14,36). „Násilí“ Ježíšovy modlitby v bezprostřední blízkosti smrti vyvstává především z listu k Židům, kde se o Kristu praví, „ve dnech svého pozemského života, vznášel se slzami modlitby a usilovné prosby k tomu, který jej mohl ze smrti vysvobodit“ (*Žid* 5,7).

Ježíš je sám před perspektivou nezměrné bolesti, která na něj začíná doléhat.

Očekávaná a obávaná „hodina“ posledního střetu se silami zla, velké zkoušky (*peirasmos*), nadešla. Příčina jeho úzkosti je však mnohem hlubší: cítí se obtížen veškerým zlem a zlobou světa. Ničeho zlého se nedopustil, ale je to stejné, protože zlo na sebe vzal dobrovolně: „Nesl na svém těle naše hříchy“ (*1Petr* 2,24) neboli (ve smyslu, jaký má tento

⁴ R. E. Brown, *The Death of the Messiah. From Gethsemane to the Grave. A Commentary on the Passion Narratives in the Four Gospels*, I, Doubleday, New York, 1994, str. 216.

⁵ Brown, str. 233

výraz v Bibli) v celé své bytosti, duši, těle i srdci dohromady. Ježíš je člověk, „učiněný hříchem“, říká svatý Pavel (2Kor 5,21).

3. Dva různé způsoby jak bojovat s Bohem

Někteří z dávných Otců - aby vyloučili jakýkoli předsudek ariánské hereze – vykládali událost Getseman pedagogicky ideou „udělení“ (*dispensatio*): Ježíš neprožíval skutečnou úzkost a strach, ale jen nám chtěl udělit poučení, jak modlitbou pokořit svůj tělesný odpor. V Getsemanech – píše svatý Hilarius z Poitiers – „Kristus nebyl smutný nad sebou a nemodlil se za sebe, nýbrž za ty, které napomíná, aby se bděle modlili, aby je nestihl kalich utrpení“⁶.

Po sněmu v Chalcedonu a zvláště pak po překonání monotelitské hereze, se už nepocítovala potřeba se k tomuto výkladu uchýlovat. Ježíš se v Getsemanech nemodlil jen proto, aby nás vybídl k modlitbě. Modlil se, protože byl pravým člověkem, který „se nám podobal ve všem kromě hříchu“, zakoušel stejný boj jako my tváří v tvář tomu, co se přiči lidské přirozenosti⁷.

Jestliže se Getsemany nedají vyložit jen jako pedagogický úmysl, je jisté, že tuto starost měli na mysli evangelisté, kteří nám událost předali, a je důležité jej převzít. V evangeliích totiž nelze oddělovat vyprávění o události od výzvy k následování. „Kristus trpěl pro vás a zanechal vám příklad, abyste kráčeli v jeho šlépějích“, říká Petrův list (1Petr 2,21).

Slovo „agónie“, pronesené o Ježíši v Getsemanech (Lk 22,44) je třeba chápat v jeho původním významu boje spíše než v současném významu 'agónie'. Přichází čas, kdy se modlitba mění v boj, námahu, agónii. Nemluvím v této chvíli o boji s roztržitostí, čili boji se sebou samým; mluvím o boji s Bohem. Dochází k němu, když Bůh žádá něco, co mu přirozenost není ochotna dát a Boží jednání se stává nepochopitelné a znepokojivé.

Bible představuje ještě další boj s Bohem v modlitbě a je velmi poučné tyto příběhy spolu srovnat. Jde o Jakubův zápas s Bohem (srv. Gen 32,23-33). Velmi podobný je i scénář. K Jakubovu boji dochází v noci, za potokem Jabok; i k Ježíšovu zápasu dochází v noci za potokem Cedron. Jakub se vzdaluje od otroků, manželek, dětí, aby zůstal sám; Ježíš se vzdaluje i od svých posledních třech apoštolů, aby se modlil. Ale proč Jakub bojoval s Bohem? Tady je velké poučení, které si musíme osvojit. „nenechám tě odejít – říká – dokud mi nepožehnáš“, neboli neuděláš-li, oč tě žádám. Dále pak: „Řekni mi své jméno“. Je přesvědčen, že za použití síly, kterou dává znalost Božího jména, dokáže přemoci bratra Ezaua,

⁶ Srv. S. Hilarius z Poitiers, *De Trinitate*, X, 37.

⁷ Srv. S. Maxim Vyznavač, *In Mattheum* 26,39 (PG 91, 68).

který ho pronásleduje. Bůh mu sice požehná, ale nesdělí mu své jméno.

Jakub tedy bojoval, aby podřídil Bohu své vůli; Ježíš bojuje, aby svou lidskou vůli podřídil Bohu. Bojuje, protože „duch je odhodlán, ale tělo je slabé“ (Mk 14,38). Spontánně vyvstává otázka: komu se podobáme, když se v tíživých situacích modlíme? Jsme podobni Jakubovi, muži Starého zákona, když v modlitbě bojujeme, abychom přivedli Bohu ke změně rozhodnutí, než abychom změnili sami sebe a přijali jeho vůli; když prosíme, aby nám odňal kříž, spíše než abychom byli schopni jej nést. Podobáme se Ježíši, když uprostřed nářků a krvavého potu, se snažíme odevzdat do vůle Otce. Výsledky obou modliteb se velmi liší. Jakubovi Bůh nedal jméno, ale Ježíšovi dá jméno, které je nade všechno jméno (srv. Fil 2,11).

Občas v tomto druhu modlitby dochází k podivné věci, kterou je třeba dobře znát, abychom neztratili vzácnou příležitost. Strany se obracejí: Bůh se stává tím, kdo prosí a ty tím, kdo je prošen. Modlíš se, aby sis na Bohu něco vyprosil. A tu si při modlitbě pozvolna všímáš, že to Bůh k tobě napřahuje ruku a o cosi tě žádá. Šel jsi ho prosit, aby tě zbavil onoho ostnu těla, kříže, nějaké zkoušky, osvobodil tě od nějakého úřadu, situace, blízkosti nějaké osoby... A hle, Bůh tě žádá, abys přijal právě onen kříž, onu situaci, úřad, tuto osobu.

Jedna Tagorova báseň pomáhá pochopit oč se jedná. Svou zkušenost tu vypráví jeden žebrák. Říká více méně toto: žebral jsem od dveří ke dveřím podél cesty vesnicí, když tu v dáli se objevil zlatý kočár. Patřil královskému synu. Pomyslel jsem si: to je má životní příležitost a usedl jsem k cestě s mošnou otevřenou dokořán, a čekal, že dostanu almužnu, aniž bych o to požádal, ba dokonce že kolem mne bude padat bohatství. Jaké však bylo mé překvapení, když se ke mně kočár přiblížil, zastavil, vystoupil královský syn, natáhl ke mně ruku a říká: „Co mi dáš?“ Jak královské gesto byla ta napražená ruka! ...

Zmatený a váhavý vytáhl jsem z mošny hrstku rýže, jen jednu, tu nejmenší a nabídl mu ji. Jak jsem však byl večer sklíčen, když jsem vysypal mošnu a spatřil hrstku zlaté rýže, ale jen jednu, tu nejmenší. Hořce jsem plakal, že jsem neměl odvahu dát všechno⁸. Nejvznešenějším případem tohoto obrácení stran je právě Ježíšova modlitba v Getsemanech. Prosí, aby mu Otec odňal kalich, a Otec po něm žádá, aby jej vypil pro spásu světa. Ježíš nedává jednu, ale všechny krůpěje své krve a Otec mu odplácí tím, že jej jako člověka ustanovuje Pánem, takže „jediná krůpěj její stačila, aby všeho světa hříchy obmyla“ (*una stilla salvum facere totum mundum quit ab omni scelere*).

4. „Jat úzkostí, modlil se ještě usilovněji“

Tato slova byla napsána evangelistou Lukášem (Lk 22,44) s jasným pastoračním záměrem: ukázat Církvi své doby, podrobené

⁸ Tagore, *Gitanjali*, 50 (ital. překlad Newton Compton, Roma 1985, p. 91).

tehdy situacím boje a pronásledování, jak Mistr učil, aby se počínalo v takových svízelných.

Lidský život je posetý tolika maličkými Getsemanskými nocemi. Důvody mohou být nejrozmanitější: hrozba, která se vztahuje na naše zdraví, nepochopení prostředím, nezáměr toho, kdo mi stojí po boku, obava z důsledků omylu, kterého jsem se dopustil. Mohou být však i mnohem hlubší důvody: ztráta smyslu pro Boha, zdrcující vědomí vlastního hříchu a nehodnosti, dojem, že ztráty víry. To, co koneckonců svatí nazývají „temnou nocí ducha“.

Ježíš nás učí, co máme nejprve v takových situacích dělat: utéci se v modlitbě k Bohu. Nelze se klamat: je pravdou, že Ježíš v Getsemanech hledá i společnost svých přátel, ale proč ji hledá? Ne proto, aby od nich slyšel přívětivá slova, aby se rozptýlil či dal potěšit. Žádá, aby jej provázeli v modlitbě, aby se s ním modlili: „Nejste schopni bdít se mnou ani jedinou hodinu? Bděte a modlete se“ (Mt 26,40).

Je důležité zmínit, jak začíná Ježíšova modlitba v Getsemanech v nejstarším prameni, kterým je Markovo evangelium: „Abba, Otče, tobě je možné všechno“ (Mk 14,36). Filosof Kierkegaard učinil v tomto ohledu objasňující úvahy. Říká „rozhodující je, že pro Boha je možné všechno“. Člověk upadá do skutečného zoufalství jen tehdy, nemá-li už před sebou žádnou možnost, žádný úkol, kdy, jak se říká, už není co dělat. „Když je někomu špatně, hledá kolínskou nebo Hoffmannské kapek; ale když si chce někdo zoufat, stačí říct: 'Najděte možnost, najděte mu možnost!' Možnost je jediným lékem; dejte mu možnost a zoufalý znovu popadne dech, znovu ožije, neboť zůstane-li člověk bez možnosti je to jakoby zůstal bez vzduchu. Mnohdy může k nalezení možnosti stačit vynalézavost lidské fantazie; ale nakonec, když totiž jde o víru, pomáhá pouze to, že pro Boha je možné všechno“⁹.

Touto možností, která je stále na dosah, je pro věřícího modlitba. „Modlitba je jako dýchání“¹⁰. A pokud se někdo už modlil bez úspěchu? Modli se znovu! Modlit se „prolixius“, ještě naléhavěji. Dalo by se namítnout, že Ježíš nebyl vyslyšen. List Židům však říká pravý opak: „Byl vyslyšen pro svou zbožnost“. Lukáš tuto vnitřní pomoc, které se Ježíši dostalo od Otce vyjadřuje zmínkou o andělovi: „Zjevil se mu anděl z nebe a těšil ho“ (Lk 22,43). Jde však o předzvěst. Skutečným velkým vyslyšením Otce bylo Kristovo zmrtvýchvstání.

Bůh, uvádí Augustin, naslouchá když ... nenaslouchá, když, totiž se nám nedostane toho, oč prosíme. Už jeho samotné prodlévání je už vyslyšením, proto aby nám mohl dát víc, než oč žádáme¹¹. Jestliže i přes to všechno pokračujeme v modlitbě, je to znamením, že nám dává svou milost. Pronáší-li Ježíš na konci scény své rozhodné: „Vstaňte,

⁹ S. Kierkegaard, *La malattia mortale, parte I, C*, (Opere, a cura di C. Fabro, pp. 639 ss.

¹⁰ *Tamtéž*, str. 640.

¹¹ Sv. Augustin, *O prvním listu Janově*, 6, 6-8 (PL 35, 2023 s.).

pojďme!“ (Mt 26,46), je to proto, že mu Otec dal víc jako „dvanáct pluků andělů“, aby jej bránily. „Inspiroval jeho vůli, - říká svatý Tomáš – aby trpěl pro nás a vlil mu lásku“¹².

Naší velkou výsadou je schopnost modlit se. Mnozí křesťané, i velmi nasazení, zakoušejí svou bezmocnost tváří v tvář pokušení a nemožnosti přizpůsobit se vysokým morálním požadavkům evangelia a mnohdy z toho vyvozují, že to nedokáží a že je nemožné žít plným křesťanským životem. V jistém smyslu mají pravdu. Je vskutku nemožné, abychom se sami vystříhali hříchu; je třeba milosti; avšak i milost – jak jsme byli poučeni – je dána zdarma a nelze si ji proto zasloužit. Co si tedy počít: zoufat si, kapitulovat? Tridentský koncil říká: „Když ti Bůh dává milost, přikazuje ti, abys dělal, co můžeš a prosil o to, co nemůžeš“¹³.

Rozdíl mezi zákonem a milostí spočívá v tomto: v zákoně Bůh člověku říká: „Dělej, co ti přikazují!“; v milosti říká člověk Bohu: „Dej mi, co přikazuješ!“ Zákon nařizuje, milost žádá. Když toto tajemství jednou Augustin objevil – když předtím marně bojoval s čistotou, změnil metodu a namísto toho, aby bojoval se svým tělem, začal bojovat s Bohem. Privil: „Ach, Bože, přikazuješ mi, abych byl čistý; nuže tedy, dej mi, co nařizuješ a pak přikazuj, co chceš!“¹⁴. A víme, že se mu dostalo čistoty!

Ježíš dal předem svým apoštolům prostředek a slova, jak se k němu ve zkoušce připojit – Otče náš. Neexistuje duševní stav, který by nenašel odlesk v modlitbě „Otče náš“ a nenašel v něm možnost vyslovit se v modlitbě: radost, chvála, adorace, díkůvzdání, lítost. „Otče náš“ je však především modlitbou hodiny zkoušky. Je tu zřejmá podobnost mezi modlitbou, kterou Ježíš zanechal svým učedníkům a tou, kterou se on sám obrátil k Otci v Getsemanech. Ve skutečnosti nám zanechal *svou* modlitbu,

Ježíšova modlitba začíná jako Otče náš, zvoláním: „*Abba*, Otče“ (Mk 14,36), nebo „Otče můj“ (Mt 26,39); pokračuje jako Otče náš, když žádá, aby se děla jeho vůle; žádá, aby od něj odňal kalich, tak jako v modlitbě Otče náš prosíme „zbav nás od zlého“; apoštolům říká, aby se modlili, aby nevešli do pokušení a nám dává zakončit Otče náš slovy: „neuveď nás v pokušení“.

To útěcha v hodině zkoušky a temnoty, vědět, že Duch svatý v nás pokračuje v Ježíšově modlitbě v Getsemanech, že „vzdechy, které nelze vyjádřit“, jimiž se Duch v těch chvílích za nás přimlouvá, přicházejí k Otci spolu s „naléhavým voláním a slzami vroucí modlitby“, které mu Syn přednesl, když přišla „jeho hodina“ (srv. Žid 5,7).

5. V agónii až do konce světa

Ještě na jedno poučení se musíme zaměřit dřív, než se s Ježíšem v Getsemanech rozloučíme. Svatý Lev Veliký říká, že „Kristovo utrpení přetrvává až do konce věků“¹⁵. Ozvěnou těchto slov je Pascalova meditace nad Ježíšovou agónií:

„Kristus bude v agónii až do konce světa. Po tuto dobu netřeba spát. Ve své agónii jsem myslel na tebe: ony krupěje krve jsem proléval pro tebe. Chceš mě stále stát krev mého lidství, aniž bys prolil jedinou slzu? Jsem tvým přítelem více než ten či onen, protože jsem pro tebe vykonal víc než oni, a nikdy by netrpěli, co jsem já vytrpěl pro tebe, nikdy by za

¹² Sv. Tomáš Akvinský, *Summa theologiae*, III, q. 47, a. 3

¹³ Denzinger-Schönmetzer, *Enchiridion Symbolorum*, n. 1536

¹⁴ Sv. Augustin, *Vyznání*, X, 29

¹⁵ Sv. Lev Veliký, *Sermo* 70, 5: PL 54, 383

tebe neumřeli v čase tvé nevěrnosti a tvých krutostí, jak jsem to učinil já a jsem ochoten vykonat pro své vyvolené a v Nejsvětější svátosti“¹⁶.

To vše není jen prostým vyjádřením či psychologickým nátlakem; tajemně to odpovídá pravdě.

V Duchu je i nyní Ježíš v Getsemanech, na prétoriu, na kříži. A to nejen ve svém mystickém těle – v němž trpí, je vězněn či zabíjen – ale také ve své osobě, způsobem, který nedokážeme vysvětlit. To je pravdivé nikoli „přes“ zmrtvýchvstání, ale právě „díky“ zmrtvýchvstání, jež Ukřižovaného učinilo „žijícím po všechny věky“. Apokalypsa nám představuje Beránka na nebesích, „vzpřímeného“, čili vzkříšeného a živého, avšak s dosud viditelnými znameními jeho oběti“ (srv. *Ap* 5,6).

Privilegovaným místem, kde se můžeme setkat s Ježíšem „v agónii až do konce světa“ je eucharistie. Ježíš ji ustanovil bezprostředně před tím, než se odebral do Olivové zahrady, aby se jeho učedníci mohli v každé době stát jeho „současníky“ v jeho utrpení. Jestliže nás Duch vede, abychom v tuto postní dobu chvíli setrvali v Getsemanech po Ježíšově boku, tím nejsnazším způsobem jak to učinit, je strávit na Zelený čtvrtek hodinu před Nejsvětější svátostí.

To nám pochopitelně nesmí dát zapomínat na jiný způsob, jak „být s Kristem v agónii až do konce světa“, totiž v údech jeho mystického těla. Ba naopak, chceme-li dát svým pocitům, které k němu chováme, konkrétní podobu, nezbytnou cestou jak tak učinit je prokazovat některému z těchto údů to, co bychom chtěli prokázat jemu, který je ve slávě.

Slovo Getsemany se stalo symbolem veškeré morální bolesti. Ježíš nepodstoupil žádné fyzické mučení; jeho bolest je zcela vnitřní, a přece se nepotí krví, než tady, kdy ještě není zdrceno jeho tělo, nýbrž srdce. Svět je velmi citlivý k bolestem těla, snadno jej dojmají; mnohem méně to platí o morálních souženích, kterým se dokonce směje a považuje je za přecitlivělost, autosugesce, vrtochy.

Bůh bere bolest srdce velmi vážně a tak bychom to měli dělat i my. Mám na mysli toho, kdo vidí, že je zpřetrháno nejsilnější pouto, které v životě měl a je sám (ještě častěji sama); kdo je zrazen ve svých citech, v úzkosti před něčím, co ohrožuje jeho život nebo život drahé osoby; na toho, kdo se právem či neprávem (z tohoto pohledu to není důležité) stává den co den středem posměchu veřejného mínění. Kolik je ve světě skrytých Getseman, snad i pod naší střechou, ve vedlejších vchodu či u vedlejšího pracovního stolu! Je třeba, abychom o této době postní některé z nich objevili a stali se bližním toho, kdo se v nich nachází.

Aby Ježíš nemusel v těchto svých údech pronést: „Čekal jsem, že někdo bude mít soucit, hledal jsem, kdo by mě potěšil, a nebylo ho“ (*Žl* 68,21), ale naopak nám dal v srdci zaslechnout slovo, jež vynahrazuje všechno: „Mně jste učinili“.

¹⁶ B. Pascal, *Myšlenky*, n. 553 Br.

PLAČÍCÍ MADONA

KRESLÍ
br. Tomáš

PODLE SKUTEČNÝCH
UDÁLOSTÍ NAPSAL
O. PAVEL

NA SICILII V SYRACUSÁCH STOJÍ OBROVSKÝ
BETONOVÝ CHRÁM. POJME 20 000 LIDÍ, JEHO
STŘED TVOŘÍ MALÝ SÁDROVÝ RELIÉF PANNY MA-
RIE. ČÍM JE TENTO KOUSEK SÁDRY TAK ZVLÁŠTNÍ?

VŠE ZAČALO ROKU 1953 NA
SVATBĚ MANŽELŮ IANNUSOVÝCH

TĚM TO ALE VIVAT NOVOMAN-
ŽELÉ!

ANGELO SE K ANTONII
FAKT HODÍ...

A NYNÍ BYCH PRO-
SIL TICHO! BUDOU
GRATULACE A DA-
RY PRO NOVOMAN-
ŽELE.

ANGELO A ANTONIE, HO-
DNĚ BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ.
A TADY JE MŮJ DÁREČEK.

DÍKY, TETI.

DÁME SI JI NAD
POSTELE.

BRAVO! PĚKNÝ!

NENÍ TO TROCHU
KÝČ?

NAD POSTELÍ ANGELA A ANTO-
NIE VISELA PANNA MARIA AŽ
DO 29. SRPNA 1953...

ČAO, ANTONIE!
UŽ MUSÍM LETĚT DO PRÁCE!

AŽ DO TĚ SOBOTY 29. SRP-
NA 1953 DO 8.30 NEBYLA
SÁDROVÁ PANNA MARIA
NIČÍM ZVLÁŠTNÍ...

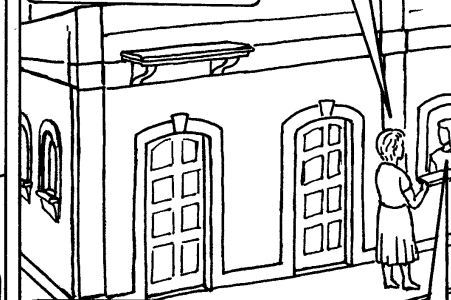

JAKO BY MĚLA
V OČÍCH SLZY?!

ASI BUDE ZMĚNA POČASÍ
- STOUPÁ VLHKOST.

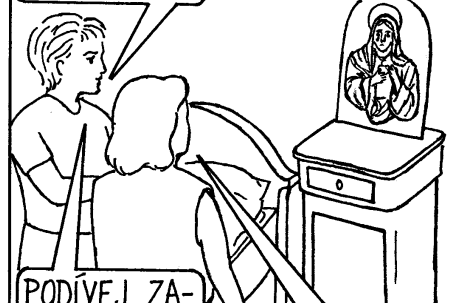
O PÁR MINUT POZDĚJI BUŠÍ
ANTONIE NA DVEŘE SOUSEDKY.

JULIE, TO MUŠÍŠ VIDĚT, TA NAŠE
MADONA PLAČE.

NO TO BYCH TEDA CHTĚLA VIDĚT!

ASI DESETKRÁT JSEM JE SETŘE-
LA KAPESNÍKEM A VŽDY SE ZA-
SE OBJEVILY.

PODÍVEJ, ZA-
SE UŽ ZAČÍ-
NÁ PLAKAT!!!

MADONA MIA!
TAKY TO UŽ VIDIM!

KDYŽ SE ANGELO VRACEL
ODPOLEDNE Z PRÁCE, STÁ-
LY PŘED JEHO DOMEM NA
VIA DEGLI ORTI JIŽ STO-
VKY LIDÍ...

ZASE PLA-
ČE?

TO JE DNES
SNAD UŽ PO
PATNÁCTÉ!

CO SE TO DĚ-
JE?

... KDYŽ DRUHÝ DEN - V NEDĚLI 30.
SRPNA 1953 PŘIJELA POLICIE, BYLY
JICH UŽ TISICE.

ROZEJDĚTE SE!

UDELEJTE MÍSTO!

ŽÁDNÉ SROCOVÁNÍ, ULICE
MUSÍ BÝT PRŮJEZDNÁ!

NECHTE NÁS SE MODLIT!
JE TO ZÁZRAK, VŠICHNI JSME
TO PŘED CHVÍLÍ VIDĚLI!

A JE TO POŘEŠENO?

NA STANICI JEŠTĚ JASNĚ,
SEPIŠTE PROTOKOL! ŠÉFE!

ZA PŮL HODINKY NA POLICEJ-NÍ STANICI.

TAK CO JE S TÍM
PROTOKOLEM! CO
SE TO TU DĚJE ???

ONA PLÁČE!

ZDRAVÁS MARIE,
MILOSTI PLNÁ... (ODPUŠTĚ, MADONO!)

ZA NECELOU HODINU BYLA
MADONA ZPĚT V ULICI VIA
DEGLI ORTI. TENTO A DAL-
ŠÍ DEN SE U NÍ MODLILY TI-
SÍCE LIDÍ.

BYLY POŘÍZENY I ZÁŘECNÉ KAMERY

ZPRÁVA O PLAČÍCÍ MADONĚ
OBLETĚLA SVĚT.

SICÍLIE - SYRACUSY:
DESETITISÍCE LIDÍ JSOU JIŽ
3. DEN SVĚDKY NEVYSVĚ-
TLITELNÉHO JEVU...

OTČE ARCIBISKUPĚ, JE TŘEBA,
ABY I CÍRKEV ZAUJALA STA-
NOVISO...

CELOU VĚC MUSÍME DŮKLA-
DNĚ PROŠETŘIT. AŽ JE SESTA-
VENA VĚDECKÁ KOMISE...

ČTVRTÝ DEN 1. ZÁŘÍ 1953
DORAZILA KOMISE K IANNU-
SOVÝM DO VIA DEGLI ORTI.

NEJDRÍV POVRCH VYSUŠTE!

ZNOVU PLÁČE!

MÁME ASI 2ccm TEKUTINY...

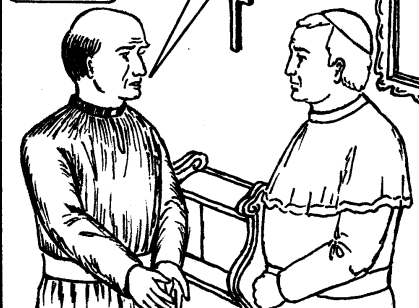
PO ODEBRÁNÍ VZORKŮ JEV
NAVŽDY PŘESTAL

SLOŽENÍ ODPOVÍDÁ LIDSKÝM
SLZÁM... ANO, JE TO JISTÉ...

ANI MIKROSKOP NEODHALIL
NA RELIÉFU NIC ZVLÁŠTNÍHO...

OTČE ARCIBISKUPĚ, VYSLE-
CHLI JSME 189 SVĚDKŮ, LĚ-
KAŘŮ, POLICISTŮ, OBYČEJNÝCH
LIDÍ. JEJICH POPISY SE SHO-
DUJÍ...

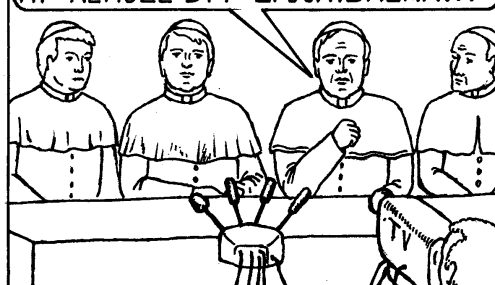

JESTLI JE TŘEBA, VYSLE-
CHNEME DALŠÍ. MĚSTO
MÁ PŘES 100 000 OBY-
VATEL A VIDĚL TO TAM
SKORO KAŽDÝ!

12. PROSINCE 1953 BYLO ŠETŘENÍ
UKONČENO.

MY BISKUPOVĚ SICÍLIE NA ZÁKLADĚ
ORIGINALNÍCH DOKUMENTŮ PROHLA-
ŠUJEME: SKUTEČNOST PLÁČE MADO-
NY NEMŮŽE BÝT ZPOCHYBNĚNA...

OTČE ARCIBISKUPĚ, PROČ NÁM
MADONA NIC NEŘÍKÁ A JEN
PLÁČE?

KDYŽ SE MATKA NAD SVÝMI
DĚTMI ROZPLÁČE, JE TO DO-
STATEČNĚ VÝMLUVNÉ...

PÁN JEŽÍŠ ŘEKL:
CO PROSPĚJE ČLO-
VĚKU, ZÍSKÁ-LI
CELÝ SVĚT, ALE
ZTRATÍ SVOU DUŠÍ?

MARKOVO EVANGELIUM
8. KAPITOLA

CO JE V TVÉM ŽIVOTĚ K PLAČI A Z ČEHO MŮŽEŠ MÍT TRVALOU RADOST?

APOŠTOLOVÉ, SVĚDKOVÉ A VYSLANCI KRISTOVI

/promluva Benedikta XVI. při středeční generální audienci, 22. března 2006 na náměstí sv. Petra/

Milovaní bratři a sestry,
list Efesanům nám představuje Církev jako budovu, jejímiž „základy jsou apoštolové a proroci, a nárožním kamenem je sám Kristus Ježíš“ (2,20). V Apokalypse je úloha apoštolů, a přesněji Dvanácti, objasněna v eschatologické perspektivě nebeského Jeruzaléma, který se tu představuje jako město, jehož hradby „spocívají na dvanácti pilířích, na nich jsou napsána

jména dvanácti Beránkových apoštolů“ (21,14). Evangelia shodně říkají, že povolání apoštolů poznamenalo první kroky Ježíšova působení po křtu, který přijal od Jana Křtitele ve vodách Jordánu. Podle Markova (1,16-20) i Matoušova (4,18-23) vyprávění je scénou povolání prvních apoštolů je Genezaretské jezero.

Krátce
předtím
začal
Ježíš

kázat o Božím království, když jeho pohled spočinul na dvou dvojicích bratrů: Šimonu a Ondřeji, Jakubu a Janovi. Jsou to rybáři, vytížení svou každodenní prací. Vrhají sítě, a vytahují je. Ale čeká je jiný lov. Ježíš je s rozhodností volá a oni ho bez váhání následují: od nynějška budou „rybáři lidí“ (srv. *Mk* 1,17; *Mt* 4,19). Lukášovo vyprávění, přestože sleduje stejnou tradici, je propracovanější (5,1-11). Ukazuje cestu víry prvních apoštolů a upřesňuje, že výzvy k následování se jim dostává až poté, co slyšeli první Ježíšovo kázání a viděli první zázračná znamení, která vykonal. Zvláště pak zázračný rybolov vytváří bezprostřední

kontext a nabízí symbol poslání rybářů lidí, které jim bylo svěřeno. Úděl těchto „povolaných“ bude od nynějška vnitřně spjat s osudem Ježíšovým. Apoštol je poslaným, ale ještě předtím, „expertem“ Ježíšovým.

Právě tento aspekt ozřejmuje evangelista Jan už od prvního setkání

Ježíše s budoucími apoštolů. Tady je scéna odlišná. K setkání dochází na břehu Jordánu. Přítomnost budoucích apoštolů, kteří stejně jako Ježíš přišli z Galileje, aby prodělali zážitek křtu, který uděloval Jan, vrhá světlo na jejich duchovní svět. Byli to mužové očekávající Boží království, toužící poznat Mesiáše, jehož příchod se ohlašoval, jako by byl přede dveřmi. Stačí jim označení Jana Křtitele, který ukáže v Ježíši na Božího Beránka (srv. *Jan* 1,36), aby v nich vyvstala touha po osobním setkání s Mistrem. Dialog Ježíše s prvními dvěma budoucími apoštolů je velmi působivý. Na otázku: „Co hledáte?“, odpovídají jinou otázkou: „Rabi (to znamená Mistře), kde bydlíš?“ Ježíšova odpověď je pozváním: „Pojďte a uvidíte“ (srv. *Jan* 1,38-39). Takto začíná příběh apoštolů, jako setkání osob, které se vzájemně otevírají. Pro apoštolů začíná přímé poznání Mistra. Nemají se totiž stát hlasateli nějaké ideje, nýbrž svědky osoby. Ještě předtím, než byli posláni, aby hlásali evangelium, budou muset „být“ s Ježíšem (srv. *Mk* 3,14), navázat s ním osobní vztah. Na tomto základě nebude evangelizace ničím jiným, než hlásáním toho, co zakusili a výzvou vstoupit do tajemství společenství s Kristem (srv. *Jan* 13).

Ke komu budou apoštolové posláni? GV evangeliu se zdá, že Ježíš omezuje své působení jen na Izrael: „Nejsem poslán, než ke ztraceným ovcím Izraelova domu“ (*Mt* 15,24). Podobně se zdá, že vymezuje poslání svěřené Dvanácti: „Těchto Dvanáct Ježíš poslal, poté, co je poučil: 'Mezi pohany nechod'te a do žádného samařského města nevcházejte; jděte raději ke ztraceným ovcím Izraelova domu'“ (*Mt* 10,5s). Jistá moderní kritika,

racionalistické inspirace spatřovala v těchto výrazech nedostatek univerzalistického vědomí Nazaretského. Ve skutečnosti je třeba je chápat ve světle jeho vztahu k Izraeli, společenství smlouvy. Podle mesiánského očekávání se měly Boží přísliby naplnit až sám Bůh, skrze svého Vyvoleného, shromáždí svůj lid, jako to dělá pastýř se svým stádem: „Já své ovce zachráním. Nikdo už je nebude loupit...Ustanovím nad nimi pastýře, Davida, svého služebníka. On je bude vyvést na pastvu, bude jejich pastýřem. Já, Hospodin jim budu Bohem a David, můj služebník, bude knížetem uprostřed nich“ (*Ez* 34,22-24). Ježíš je eschatologickým pastýřem, který shromažďuje ztracené ovce Izraelova domu a hledá je, protože je zná a miluje (srv. *Lk* 15,4-7; *Mt* 18,12-14; srv. také

postavu dobrého pastýře v *Jan* 10, 11ss). Skrze toto „shromáždění“ se Boží království hlásá všem národům: „Ukážu svou slávu mezi národy a všechny národy uzří spravedlnost, kterou jsem vykonal a ruku, kterou jsem na vás položil“ (*Ez* 39,21).

Tak Dvanáct, povoláných k účasti na témže Ježíšově poslání, spolupracuje s Pastýřem posledních časů, přičemž také oni jdou především ke ztraceným ovčím

domu Izraelova a obracejí se tedy k lidu zaslíbení, jehož shromáždění je znamením spásy pro všechny národy. Jsou daleci toho, aby se vzpírali univerzalistické otevřenosti mesiánského poslání Nazaretského. Počáteční omezení jeho poslání i poslání apoštolů na Izrael, se tak stává nejúčinnějším prorockým znamením. Toto znamení bude objasněno po Kristově utrpení a zmrtvýchvstání: univerzální ráz poslání apoštolů se stane výslovný.

Po utrpení a zmrtvýchvstání Krista toto znamení bude objasněno: univerzální ráz poslání apoštolů se stane výslovný. Kristus pošle apoštoly „do celého světa“ (*Mk* 16,15) a ke všem národům (*Mt* 28,19; *Lk* 24,47) „až do nejzažších koutů země“ (*Skt* 1,8).

(Působivý obraz na obalu knihy – Jan Pavel II., tehdy už stížen nemocí, vystupuje po schodech jakoby stoupal k nebi. Dole pak Benedikt XVI., zdravící zdviženou pravicí, jakoby se loučil a symbolicky přejímal svědectví svého milovaného předchůdce. Novinář Gianluca Barile předal v průběhu audience papeži Benediktu XVI. knihu s názvem „Na

Karlově bárce“ (*Sulla barca di Karol*). Jde o pětisetstránkové dílo, ilustrované barevnými fotografiemi, mapujícími první rok pontifikátu Josepha Ratzingera, od zvolení na Petrův Stolec, 19. dubna 2005 až po svolání poslední konzistoře. Uvnitř nacházíme rozhodné odsouzení terorizmu, téma dialogu s ostatními náboženstvími, obranu života a rodiny proti hrozbě potratu, snahu vyhnout se střetu civilizací s islámem. Najdeme tu také spoustu dosud nepublikovaných výroků o někdejším prefektovi Kongregace pro nauku víry, jehož v knize *Alzatevi, andiamo* nazval Jan Pavel II. „svým věrným přítelem“).

KOMPENDIUM SOCIÁLNÍ NAUKY CÍRKVE

JANU PAVLU II. MISTRU SOCIÁLNÍ NAUKY
EVANGELNÍMU SVĚDKU SPRAVEDLNOSTI A MÍRU

I. ČÁST

*„Teologická dimenze se jeví nezbytnou jak pro výklad,
tak pro řešení současných problémů lidského soužití
(Centesimus annus, 55)*

PRVNÍ KAPITOLA BOŽÍ ZÁMĚR S LIDSTVEM

II. JEŽÍŠ KRISTUS ZAVRŠENÍ ZÁMĚRU OTCOVY LÁSKY

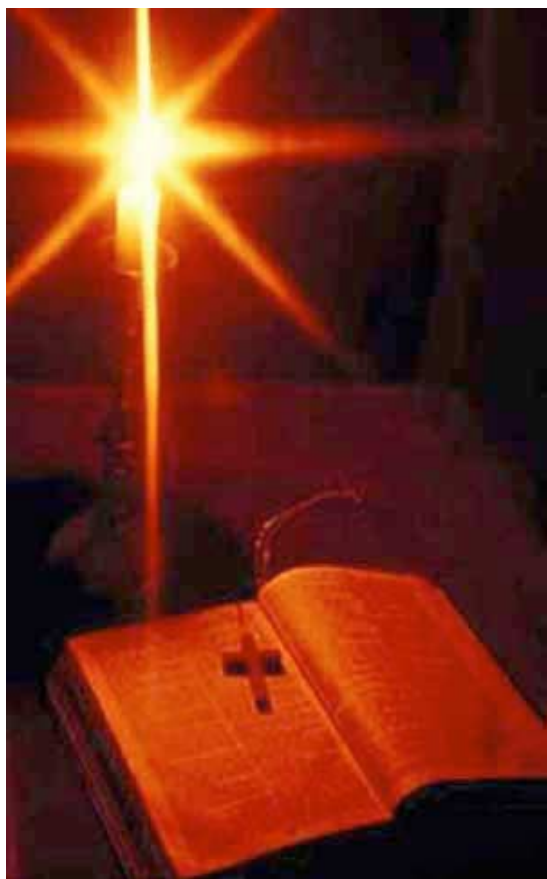
a) V Ježíši Kristu se završuje rozhodující událost Božích dějin s lidmi

28. *Dobrota a milosrdenství, jež inspirují Boží jednání a jsou klíčem k jeho pochopení, se stávají člověku tak blízkými, že nabývají rysů člověka Ježíše, Slova, které se stalo tělem. Ve Lukášově vyprávění Ježíš popisuje své mesiánské působení slovy proroka Izaiáše, která připomínají prorocký význam jubilea: „Duch Páně je nade mnou; proto mně pomazal a poslal mne hlásat radostnou zvěst chudým, zajatým vyhlásit propuštění a slepým navrácení zraku; abych vrátil svobodu utiskovaným a hlásal milostivý rok Páně“ (4,18-19; srv. Iz 61,1-2). Ježíš se tedy vkládá do linie završení nejen proto, že naplňuje, co bylo slíbeno a co Izrael očekával, nýbrž i v hlubším smyslu, že totiž v Něm se završuje rozhodující událost Božích dějin s lidmi. On totiž vyhlásil: „Kdo viděl mne, viděl Otce“ (Jan 14,9). Jinými slovy – Ježíš hmatatelným a definitivním způsobem zjevuje, kdo je Bůh a jak si počíná s lidmi.*

29. *Láska, která oživuje Ježíšovo působení mezi lidmi je láskou, kterou zakouší Syn v niterném spojení s Otcem. Nový zákon nám dává proniknout do zkušenosti Boží lásky svého Otce – Abba –, kterou prožívá a sděluje sám Ježíš, a tedy do samotného srdce božského života. Ježíš hlásá osvobozující Boží milosrdenství těm, které potkává na své cestě, počínaje chudými, vyděděnými, hříšníky a vyzývá je, aby Ho následovali, protože On jako první, a zcela jedinečným způsobem naslouchá láskyplnému záměru Boha, jakožto Jeho poslaný do světa.*

Ježíšovo vědomí, totiž že je Božím Synem, vyjadřuje právě tuto původní zkušenost. Syn dostal všechno a zdarma od Otce: „Všechno co má Otec, je moje“ (Jan 16,15). On pak má poslání dát všem lidem podíl na tomto daru a na tomto synovském vztahu: „Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán; nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám sdělil všechno, co jsem slyšel od svého Otce“ (Jan 15,15).

Poznat Otcovu lásku znamená pro Ježíše inspirovat své jednání stejnou nezištností a Božím milosrdenstvím, jež dávají nový život, a stát se tak samotnou svou existencí příkladem a vzorem pro své učedníky. Tito jsou povoláni žít jako On a po jeho smrti a zmrtvýchvstání žít v Něm a z Něj, díky přehojnému daru Ducha svatého, Utěšitele, jenž znoviterňuje v srdcích životní styl samotného Krista.

BIBLE - BOŽÍ KNIHA PRO ČLOVĚKA

Jak mluví Bible

Církev si je naprosto jista, že v Bibli mluví k lidem Bůh. Proto každá četba Písma svatého v liturgii končí konstatováním „Slyšeli jsme Slovo Boží“. Zakrátko uvidíme důvod této křesťanské jistoty. Nyní se však ptáme, jakým způsobem Bůh promlouvá k lidem? Mohli bychom vyjít z věroučné směrnice již citované konstituce *Dei Verbum*. Ve 12. odstavci čteme: „*Protože Bůh mluvil v Písmu svatém prostřednictvím lidí a lidským způsobem, musí vykladatel Písma svatého, chce-li správně porozumět tomu, co nám Bůh chtěl sdělit, musí pozorně zkoumat, co posvátní autoři zamýšleli vyjádřit a co Bůh chtěl jejich slovy zjevit. K zjištění úmyslu posvátných autorů je třeba mimo jiné přihlížet i k „literárním druhům“. Pravda je totiž jinak předložena a vyjádřena v textech historických či prorockých či básnických či jiných výrazových druzích. Je tedy třeba, aby vykladatel zkoumal*

význam, který měl svatopisec v daných okolnostech podle podmínek své doby a své kultury zamýšlel vyjádřit a skutečně vyjádřil pomocí literárních druhů, které byly tenkrát v užívání“.

Je třeba uznat, že učitelský úřad Církve se nikdy tak výslovně a široce nevyjádřil o rozmanitosti lidí, které Bůh inspiroval k psaní, o historickém a kulturním kontextu, v němž žili a kterým jsou podmíněni, stejně jako o tolika literárních druzích, kterých používali. V překvapivé mnohosti a rozdílnosti lidí a pisatelů – od drsného Ámose, pastýře stád v Tekoji, po urozeného Izaiáše; od Jeremiáše, jemného ve svém vnímání, po Pavla z Tarsu, zapáleného ve vyjadřování, a to nemluvě o mnoha dalších a je jich většina, kteří nám zůstávají zcela neznámí – si každý autor zachovává svou osobnost, svůj styl a odhaluje podmínky doby a kultury, v níž žije. Pro pochopení biblických autorů je tedy nezbytné znát kontext, do něhož je ten či onen pisatel zasazen. A nejde jen o kontext vědecký, kdy se každý autor vyjadřuje podle znalostí své doby, zvláště když mluví o počátku či fyzické struktuře světa anebo o dějinách a zeměpisu. Existuje rovněž kontext morální a náboženský: každá doba má svou morální úroveň. V dějinách – a také především v dějinách Starého zákona - dochází k pozvolnému a postupnému růstu vědomí. Náboženské vědomí Abraháma a patriarchů není ještě srovnatelné s Mojžíšovým, přičemž Mojžíšovo vědomí zůstává ještě velmi vzdálené tomu, jaké měli Izraelité po návratu z vyhnanství, to pak se nedá srovnat s vědomím křesťanů. Kdo si nedává pozor, aby tu či onu stránku Bible zařadil do historického kontextu, v němž vznikla, vystavuje se riziku, že se bude zbytečně pohoršovat. Není třeba se například divit, že práh života věčného nebyl překročen ve velké části Starého zákona: je to horizont, který se krok po kroku otvírá a zazáří až na konci Starého zákona a pak v plnosti v Zákoně novém.

Dále pak je tu kontext literární, který je semitský a tedy v mnoha aspektech zcela odlišný od západní mentality. Semita nezná abstraktní myšlení, nepoužívá pojmových definic, rád předkládá úvahy prostřednictvím dojmů a obrazů, aniž by se staral o jejich soulad, hromadí významné úryvky a symboly. Je tu semitský rytmus, postupy, jako paralelizmus a opakování, způsoby psaní, jež západní literární výchova opustila: autor může například používat různé prameny, směšovat je, spojovat dohromady, aniž by se čtenáři jakkoli ospravedlňoval.

Kolik je v Bibli literárních druhů? Je tu próza a poezie, knihy historické a mudroslovné, sbírky zákonů i liturgické zpěvy, vidění a rozhovory, a tak dále. Je tedy zřejmé, že dříve, než začneme číst tu či onu knihu, je třeba vědět jaký literární druh máme před sebou; jinak se vystavujeme riziku závažných protiřečení. Rozdíly jsou i v témže literárním druhu. Vezměme například dějiny. Uvedli jsme, že konstituce *Dei Verbum* moudře mluví o „textech různým způsobem historických“, čímž uvádí, že existuje výpravná historie Geneze, některých částí Exodu a knihy Jozue; existují politické dějiny knih Králů, anekdotické příběhy Rút, Eliáše a Elizea. A potom, kolik anomálií se v těchto dějinách nachází: skrovnost dat, opomenutí, celá údobí přešla mlčením, zatímco se tu vyskytují podrobnosti pro nás často bezvýznamné: inventář kořisti, počet konkubín, cena za prodej pole... A navíc v jediné knize se jako v zápisníku vyskytují nejrozmanitější literární druhy, jako např. v Pentateuchu a v prorocích. Jen pro příklad: v prvních šesti kapitolách Izaiáše jsou tu ve sledu výzva k pokání a obrácení, hrozba nadcházejícího trestu, proroctví o mesiánském pokoji, výpad proti ženám, prahnoucím po rozkoších, alegorická píseň, protest proti sociálním nespravedlnostem, zdrcující Boží zjevení se prorokovi: to vše bez jakékoli spojitosti, bez sledu událostí; jak by se v tom dokázal nepřipravený čtenář zorientovat?

NEPOHODLNÉ PRAVDY

Atentát na Jana Pavla II. podle zprávy italské parlamentní komise

/komentář Johany Bronkové, vedoucí české sekce Rádia Vatikán/

Už čtyři roky vyšetřuje probíhající komise italského parlamentu záležitosti, které odhalují temné pozadí prvních let pontifikátu Jana Pavla II: rozsudek smrti podepsaný Brežněvem, atentát pečlivě připravovaný za asistence tajných služeb východního bloku, únosy dvou školaček s vatikánským občanstvím a dobře fungující síť špehů ve Vatikánu. V nejbližších dnech komise zveřejní

oficiální zprávu, která ukazuje, v jak obtížných podmínkách zahajoval Jan Pavel II. svůj pontifikát a jak všehoschopnému nepříteli se odvážil vypovědět válku.

Když Brežněv rozhodoval o smrti Jana Pavla II., neptal se jako Stalin kolik má papež divizí. Vůdce tehdy ještě silného Sovětského Svazu dobře věděl, že slovanský papež nemá armádu, ale na jeho straně stojí přinejmenším Polsko, které

mělo v sovětském bloku strategický význam. Jak tvrdí Paolo Guzzanti, předseda vyšetřovací komise italského parlamentu, na konci 70. let Moskva ještě připouštěla možnost rychlé invaze vojsk Varšavské smlouvy do západní Evropy. Po Polsku a Německu by sice mohly zbýt jen radioaktivní ruiny, ale Starý kontinent by byl navždy získán pro komunistickou

revoluci. Stratégové ovšem dobře věděli, že úspěch může přinést jedině rychlá, maximálně dvoutýdenní akce. K tomu potřebovali loajální Polsko. Prvním krokem měla být smrt polského papeže.

Pátrání komise italského parlamentu potvrzuje první výpovědi Mehmeta Aliho Agcy hned po zadržení. Turecký atentátník v nich přiznal, že pracoval na zakázku sovětských služeb, že atentát měli krýt turečtí ultranacionalisti ze skupiny Šedých Vlků a že ho naverboval Antonov z bulharských bezpečnostních služeb. Doznání Aliho Agcy byla logická a jasná až do chvíle, kdy ho navštívil muž označovaný jako bulharský „soudce“ – ve skutečnosti vysoký důstojník bulharských speciálních služeb. Návštěva zapůsobila: a v Turkově hlavě začal znovu pracovat rozum a pud sebezáchovy. Od té chvíle se Agca důsledně choval jako choromyslný, tvrdil, že je reinkarnací Ježíše Krista apod. Hlubokou změnu v jeho chování přijala s uspokojením média, ochotně přebírající názory připravené a šířené východoněmeckými tajnými službami Stasi. Právě těm svěřil sovětský Velký bratr odpovědnost za mediální dezinformaci a zahlazování stop po atentátu.

Aby Ali Agca nadobro zapomněl svá stará přiznání, Stasi zorganizovala v roce 1983 únos dvou školaček, jejichž otcové byli laickými zaměstnanci Vatikánu. Mirella Gregori a Emanuela Orlandi zmizely beze stopy.

Rukojmí měly posloužit jako garance mlčení Aliho Agcy. Kdyby turecký terorista změnil názor a hledal výhody výměnou za informace, Šedí vlci by ho mohli kdykoliv vyměnit za dvě vatikánská děvčata a nedostatek diskrétnosti si s ním vyřídit osobně. Ali Agca si to dobře uvědomoval.

Neznámý osud dvou unesených Italek je snad nejdramatičtější kapitolou pontifikátu Jana Pavla II. a jeho boje proti systémům zla. Senátor Guzzanti stále věří, že se podaří rozluštit tajemství unesených.

Nepřestává proto přesvědčovat Agcu ke spolupráci a nabízí výměnou za pravdu veškeré bezpečnostní záruky.

Komise italského parlamentu zatím mnoho detailů o svém pátrání nezveřejnila. Než bude oficiální zpráva zveřejněna, musí ji schválit všech 40 členů komise. Veřejnost byla seznámena jen s hlavními závěry: Neexistují žádné rozumné důvody k pochybnostem o tom, že iniciátorem útoku na papeže byl Brežněv a jeho hlavním vykonavatelem sovětská vojenská rozvědka (GRU; Glavnoje Razvedyvalnoje Upravlenije), za spolupráce tajných služeb dalších zemí východního bloku. Mezi důkazy, které italská komise předala novinářům, je fotografie, na níž se bezprostředně po útoku objevuje nedaleko Agcy bulharský agent Sergej Antonov. Snímek byl známý už v době procesu s Antonovem v osmdesátých letech. Tenkrát se ovšem obhájcem Agcova bulharského spolupracovníka podařilo přesvědčit soud, že na fotografii není Antonov, nýbrž americký turista maďarského původu. Po dvaceti letech byla fotografie podrobena počítačové analýze a

dva nezávisle pracující kriminalisté potvrdili se sto procentní jistotou, že jde skutečně o Antonova. Italská parlamentní komise, tzv. Komise Mitrokhin, se nezabývá pouze atentátem na papeže, ale působením východních zvláštních služeb v Itálii obecně. Netěší se oblibě ani u médií ani u politiků, a to především proto, že demaskuje bývalé agenty KGB v Itálii, mezi nimiž najdeme řadu známých politiků a novinářů, a také roli italské komunistické strany ve špionáži. Některé její exponenty patřící dnes do

různých levicových skupin by bylo možné soudit za vlastizradu, zejména v případech, kdy se vědomě podíleli na přípravách sovětské invaze.

Komise nabízí také pohled do zákulisí nejznámějších akcí Rudých Brigád, včetně kauzy Aldo Mora, italského premiéra uneseného a zavražděného v roce 1978. Vyčítá předsedům vlád z devadesátých let – Prodimu, D'Alemovi a Dinimu, že se snažili zatemňovat zprávy o personálních údajích italských agentů KGB.

Nespokojenost budí také výsledky pátrání ohledně atentátu na papeže. Premiér Berlusconi si nechce pokazit dobré vztahy s Putinem, bývalý premiér Andreotti se obává, aby zpráva nevrhla stín na osoby, které přispěly k pozitivním změnám v Sovětském Svazu, mimo jiné na Gorbačova, který patřil na přelomu 70. a 80. let do úzkého vedení komunistické strany SSSR.

Parlamentní zpráva popisuje v ne právě nejlepším světle také Američany. Připomíná mimo jiné, že v osmdesátých letech šéf CIA v Římě, Aldrich Ames, byl zároveň agentem KGB, a odpykává si za to doživotní vězení. Ukazuje dále, že Američanům v osmdesátých letech nezáleželo na celé pravdě o atentátu. Reaganova administrativa se údajně obávala, že odhalení skutečného zákulisí Agcova činu by mohlo vést k nekontrolovatelnému vývoji událostí v Polsku.

Celá kauza ukazuje, že vypořádání se s tajnými agenty a spolupracovníky komunistických diktatur není jen problémem zemí východního bloku. A už vůbec není problémem zanedbatelným. Jednou z hlavních charakteristik Zlého je totiž schopnost rychlé proměny podob. A k těm jistě nejlépe dochází v ústraní, tam, kde chyběla odvaha volat chybní k odpovědnosti. Zametat smetí pod koberec se dlouhodobě nevyplácí.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

Ó Nejsvětější
Trojice,
děkujeme ti,
žeš církvi
darovala
papeže
Jana Pavla II.
a dala v něm
zazářit
něžnosti
svého otcovství,
slávě
Kristova kříže
a jasu
Ducha lásky.
Svou
bezmeznou
důvěrou
v tvé nekonečné
milosrdenství
a v mateřskou
přímluvu
Panny Marie
nám zosobnil
obraz Ježíše,
Dobrého Pastýře
a ukázal nám
tak svatost
jako
vysoké měřítko

řádného křesťanského života, jako cestu k dosažení
věčného společenství s tebou.

Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost, o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

HRADIŠŤAN

s Jiřím Pavlicou

V PUSTIMĚŘI

VELIKONOČNÍ KONCERT CIMBÁLOVÉ MUZIKY

NEDĚLE 30. DUBNA 2006 V 16.00 hodin
CHRÁM SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI

U PŘÍLEŽITOSTI VÝROČÍ JEHO POSVĚCENÍ

Předprodej vstupenek: Obecní úřad Pustiměř Farní úřad Pustiměř Vyškov- prodejna JAAL, Masarykovo nám. 3

www.pustimer.cz

pustimer@seznam.cz

(paní Marie Sykurová)

POŘAD BOHOSLUŽEB: 26. března – 3. dubna 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 26. března	4. NEDĚLE POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Stanislava KLEVETU a rodiče KOMÁRKOVY
		DRYSICE 9.30	za + Annu KREJČÍ, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	na poděkování za 80 let života s prosbou za Boží požehnání
PONDĚLÍ 27. března	PONDĚLÍ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Marii POHLODKOVOU a dva manžely
ÚTERÝ 28. března	ÚTERÝ PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	VYŠKOV 9.00	za + P. Františka FERDU
STŘEDA 29. března	STŘEDA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	DRYSICE 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		DRYSICE 17.00	za živé a zemřelé drysické farníky
ČTVRTEK 30. března	ČTVRTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za +rodiče CHARVÁTOVY, dceru, vnučku Janu, živou a +rod.
PÁTEK 31. března	PÁTEK PO 4. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 16.30	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
		PUSTIMĚŘ 17.00	za +Marii ŠKAŘOUPKOVOU dva syny a duše v očistci
		PODIVICE 17.00	POBOŽNOST KŘÍŽOVÉ CESTY
SOBOTA 1. dubna	SOBOTA PO 4. NEDĚLI POSTNÍ		
NEDĚLE 2. dubna	2. 4. 2005 ZEMŘEL PAPEŽ JAN PAVEL II.	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Břetislava PETŘÍČKA a rodiče HROZOVY
	5. NEDĚLE POSTNÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	DRYSICE 9.30	za + Jana ŠOCE, sestru, rodiče, živou a + rodinu
		PODIVICE 11.00	za + rodiče AMBROZOVY a NAVRÁTILOVY
PONDĚLÍ 3. dubna	PONDĚLÍ PO 5. NEDĚLI POSTNÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	REQUIEM za + papeže Jana Pavla II.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC BŘEZEN 2006

1. Aby mladí, hledající smysl života, byli chápáni, respektováni a provázeni s trpělivostí a láskou.
2. Aby mezi misionáři v celé církvi rostla touha po vzájemném sdílení a spolupráci.
3. Aby doba postní byla pro nás všechny příležitostí k smíření s Bohem a bližními.
4. Aby Panna Maria, nejvznešenější plod Vykoupení, podněcovala každého z nás k hlubší účasti na tajemství utrpení, smrti a zmrtvýchvstání svého Syna Ježíše.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.